

วิวัฒนาการของประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศส
และแนวทางการพัฒนาประมวลกฎหมายกีฬาในประเทศไทย
Evolution of French Sports Code and Directives for Developing Thai Sports Code

พรพล เทศทอง¹

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
15 ถนนกาญจนวนิชย์ ตำบลคอกหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110, ประเทศไทย
อีเมลติดต่อ: pornpon.t@psu.ac.th

Pornpon Thedthong²

Faculty of Law, Prince of Songkla University
15 Karnjanavanich Road, Kho Hong, Hat Yai, Songkhla 90110, Thailand
Email: pornpon.t@psu.ac.th

อรัชมน พิเชฐวรกุล³

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
15 ถนนกาญจนวนิชย์ ตำบลคอกหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110, ประเทศไทย
อีเมลติดต่อ: arachamon.p@psu.ac.th

Arachamon Pichetworakoon⁴

Faculty of Law, Prince of Songkla University
15 Karnjanavanich Road, Kho Hong, Hat Yai, Songkhla 90110, Thailand
Email: arachamon.p@psu.ac.th

Received: April 4, 2020 Revised: October 15, 2020 Accepted: October 26, 2020

บทคัดย่อ

บทความนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงวิวัฒนาการในการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาในประเทศไทย ฝรั่งเศส ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 จนนำมาสู่การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาครั้งแรกในปี ค.ศ. 2004 โดยนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับสถานการณ์การกีฬาปัจจุบันในประเทศไทยที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จนเข้าสู่ระบบการเล่นกีฬาเพื่อการอาชีพเหมือนในต่างประเทศมากขึ้น

ผลการศึกษาพบว่า ประเทศฝรั่งเศสมีการพัฒนาการเล่นกีฬามาอย่างยาวนาน การบริหารจัดการด้านการกีฬาในช่วงแรกเป็นเพียงแนวนโยบายแห่งรัฐเท่านั้น และต่อมาได้มีการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาขึ้น โดยเลือกใช้วิธีการรวบรวมตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกันโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา ซึ่งได้มีการเพิ่มเติมเนื้อหาในส่วนที่ขาดเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นหากมีการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาในประเทศไทย

---

¹ อาจารย์.

² Lecturer.

³ อาจารย์.

⁴ Lecturer.

จึงควรจัดทำขึ้นในรูปแบบของการรวบรวมตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกันโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา และเพิ่มเติมเนื้อหาในส่วนที่ขาดให้ครบถ้วน โดยควรมีการจัดทำโครงสร้างของประมวลกฎหมายกีฬาประเทศไทย ในเบื้องต้นดังนี้ บรรพ 1 หลักการทั่วไป, บรรพ 2 องค์กรกีฬา, บรรพ 3 บุคลากรทางกีฬา, บรรพ 4 การเล่นกีฬา และการแข่งขันกีฬา, บรรพ 5 การสนับสนุนทางกีฬา, บรรพ 6 บทเบ็ดเตล็ด และบรรพ 7 บทกำหนดโทษ ซึ่งเป็นเพียงการเสนอโครงสร้างประมวลกฎหมายกีฬาในเบื้องต้นเท่านั้น โดยควรมีการแต่งตั้งคณะทำงานหรือทำการ ศึกษาวิจัยต่อไปเพื่อยกร่างและนำเสนอประมวลกฎหมายกีฬา โดยให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันพิจารณา เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในเนื้อหาที่จะนำมาบังคับใช้ในวงการกีฬาของประเทศไทยให้ทันต่อยุคสมัย

คำสำคัญ: วิวัฒนาการ; ประมวลกฎหมายกีฬา; กีฬา; แนวทางการพัฒนา

Abstract

This article aims to study the evolution of sports codification in France from 1940 to the promulgation of the first French Sports Code in 2004. The information acquired is subsequently compared with the current situation in Thailand whereby the sports arena is sharing a phenomenon with many foreign countries in experiencing a very fast development into professional sportsmen.

Results show that France has a very long history of sports development. At early stage, the sports management was merely a part of public policy before sports laws were later codified. In other words, laws relating to sports from different sources were collected whereas contents remained unchanged. Additions were done wherever necessary only in order to ensure the perfect provisions. Therefore, if Thailand is to draft a sports code, similar procedure should be adopted. In other words, sports-relating laws from different sources should be collected while the contents remain unchanged. Additions should be made in order to solve legal loopholes only. As a recommendation, potential Thai Sports Code should be classified into 7 Books; 1) General Principles, 2) Sports Organizations, 3) Sports Personnel, 4) Sports Events, 5) Sports Promotion, 6) Miscellaneous and 7) Punishments. This outline is merely a preliminary recommendation. Public sector should appoint a committee to study this issue thoroughly before drafting a potential Thai Sports Code to be proposed for consideration of all parties involved. This is to ensure perfect provisions that guarantee appropriate and fruitful legal application in current dynamic contexts of Thailand.

Keywords: Evolution; Sports Code; Sports; Directives for Development

1. บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ประเทศฝรั่งเศสหรือมีชื่อเรียกทางการว่าสาธารณรัฐฝรั่งเศสนั้น เป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) หรือที่เรียกว่า “ระบบประมวลกฎหมาย” ซึ่งเป็นระบบกฎหมาย

ที่มีต้นกำเนิดมาจากกฎหมายโรมัน โดยมีการนำข้อกฎหมายเรื่องต่าง ๆ มาบันทึกเป็นกฎเกณฑ์ไว้ในลักษณะ ประโยคข้อความอย่างชัดเจน เพื่อสะดวกแก่การนำไปใช้ และประชาชนสามารถอ่านข้อความในกฎหมายเพื่อความเข้าใจและปฏิบัติตามได้โดยง่าย เนื่องจากเป็นหลักเกณฑ์ที่แน่นอน และสามารถอ้างอิงกันได้ทุกฝ่าย ซึ่งนับแต่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงจนถึงปัจจุบันนั้น ประเทศฝรั่งเศสได้จัดทำประมวลกฎหมายในเรื่องต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก จนกล่าวได้ว่าประเทศฝรั่งเศสมีความก้าวหน้าในการจัดทำประมวลกฎหมายมากที่สุดในโลก โดยปัจจุบันนี้ ประเทศฝรั่งเศสมีประมวลกฎหมายที่ประกาศใช้แล้วจำนวนทั้งสิ้น 75 ฉบับ⁵ และในจำนวนนั้นมีประมวลกฎหมายกีฬารวมอยู่ด้วย

จะเห็นได้ว่า แนวนโยบายทางการกีฬาในประเทศฝรั่งเศสนั้น ได้เปลี่ยนไปตามยุคสมัยของรัฐบาล โดยขึ้นอยู่กับผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบด้านกีฬานั้น จุดเริ่มต้นในการให้อำนาจรัฐบาลในการบริหารจัดการด้านกีฬานั้น เกิดขึ้นในยุครัฐบาลโมริส อาร์ซ็อก (Maurice Herzog) ซึ่งได้กำหนดให้รัฐมนตรี, ตัวแทนรัฐมนตรี, เลขาธิการแห่งรัฐ หรือคณะกรรมการระดับสูง มีอำนาจในการบริหารจัดการด้านกีฬา ในท้ายที่สุดของยุครัฐบาลลืออง บลูม (Leon Blum) ได้ทำการประกาศในวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1936 ให้มีการจัดตั้งเลขาธิการแห่งรัฐด้านนันทนาการและกีฬาขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านกีฬาเป็นการเฉพาะ โดยแต่งตั้งให้เลโอ ลากรองด์ (Leo Lagrange) เป็นผู้ที่ทำหน้าที่จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1940 กิจกรรมทางการกีฬาได้พัฒนาไปอย่างมาก จนขาดกฎเกณฑ์และโครงสร้างที่ชัดเจน จึงทำให้กลุ่มกีฬาต่าง ๆ มีความประสงค์ที่จะรวบรวมแต่ละกลุ่มกีฬาให้เป็นรูปแบบสโมสรหรือสหพันธ์กีฬาของรัฐ โดยมีรูปแบบการดำเนินงานที่ไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้เดือนธันวาคมปี ค.ศ. 1940 ในสมัยรัฐบาลวิชี (Vichy) ได้มีการจัดทำกฎหมายกีฬาฉบับแรกขึ้น ซึ่งรู้จักกันในชื่อว่า “กฎบัตรกีฬา (Charte des Sports)” เพื่อใช้ในการจัดโครงสร้างขององค์กรกีฬาภายในประเทศ ตลอดถึงเรื่องข้อกฎหมายและข้อบังคับที่ได้รับการลงคะแนนโดยรัฐสภา และได้ออกประกาศกฎกระทรวงหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาองค์กรกีฬา เพื่อให้เกิดความสอดคล้องต่อกิจกรรมทางกีฬาที่เปลี่ยนแปลงไป หลังจากนั้นเป็นต้นมา ประเทศฝรั่งเศสก็ได้มีการจัดทำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเรื่อยมาในเรื่องที่แตกต่างกันออกไป เพื่อให้ทันต่อสภาพการเปลี่ยนแปลงของกิจกรรมกีฬาที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จนในปี ค.ศ. 2004 รัฐบาลได้ออกกฎหมายให้เริ่มจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยใช้รูปแบบการรวบรวมกฎหมายกีฬาที่มีอยู่ให้เข้าด้วยกัน

โดยบทความนี้ จะเป็นการนำเสนอวิวัฒนาการของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาในประเทศฝรั่งเศส ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 จนถึงปัจจุบัน ที่ได้มีการบังคับใช้เป็นประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นประมวลกฎหมายที่จัดทำขึ้นโดยวิธีการรวบรวมตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา (Code a Droit Constant) เนื่องจากเป็นรูปแบบในการจัดทำประมวลกฎหมายสมัยใหม่ เพื่อความสะดวกและรวดเร็ว โดยรวบรวมกฎหมายที่กระจัดกระจายอยู่เข้าด้วยกันและมีการจัดหมวดหมู่ใหม่ จัดลำดับโครงสร้างอย่างมีเหตุผลง่ายต่อการอ่าน และสามารถทำความเข้าใจ โดยประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศสนั้น มีการแบ่งเนื้อหาออกเป็นหมวดหมู่ กล่าวคือ องค์กรกีฬา, บุคลากรทางการกีฬา, การฝึกซ้อมกีฬา และบทบัญญัติการเงินกับกีฬาที่ครอบคลุมและครบถ้วนต่อการนำไปใช้เพื่อควบคุมดูแลกิจกรรมกีฬาในประเทศ

⁵ Legifrance, “Codes,” last modified August 13, 2020, accessed August 29, 2020, <https://www.legifrance.gouv.fr/initRechCodeArticle.do/>

ดังนี้แล้ว ผู้เขียนจึงทำการศึกษาประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศส เพื่อเป็นแนวทางต่อการพัฒนาประมวลกฎหมายกีฬาในประเทศไทยได้ต่อไป

2. ความเป็นมาของกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศส

เนื่องจากการจัดทำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาในประเทศฝรั่งเศสนั้น เริ่มต้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 และมีการออกกฎหมายอย่างต่อเนื่องในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเรื่อยมา เนื่องจากรัฐบาลฝรั่งเศสต้องการให้มีกฎหมายที่สามารถบริหารจัดการด้านกีฬาได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กิจกรรมด้านกีฬาที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย จึงส่งผลให้รัฐบาลต่าง ๆ ได้ประกาศใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเรื่อยมา จนท้ายที่สุดก็ได้มีการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาขึ้น โดยประเทศฝรั่งเศสนั้น มีการแบ่งลำดับศักดิ์กฎหมายดังนี้ กล่าวคือ 1) กฎหมายรัฐธรรมนูญ (Le Bloc de Constitutionnalite), 2) ข้อตกลงระหว่างประเทศ (Le Bloc de Conventionnalite), 3) รัฐบัญญัติและรัฐกำหนด (Le Bloc de Legalite), 4) หลักกฎหมายโดยทั่วไป (Les Principes Generaux du Droit), 5) รัฐกฤษฎีกา (Le Bloc Reglementaire) และ 6) กฎหมายที่ออกโดยหน่วยงานทางปกครอง (Le Bloc Contractuel et les Actes Administratifs) ก่อนที่จะมีการรวบรวมกฎหมายเป็นประมวลกฎหมายกีฬา กฎหมายที่ออกมาปรับใช้กับการกีฬาโดยส่วนใหญ่แล้ว จะอยู่ในลักษณะรัฐบัญญัติเป็นหลัก โดยมีการเรียงลำดับเป็นปี ค.ศ. ดังนี้

1) ค.ศ. 1940: กฎหมายกีฬาที่ถูกประกาศใช้ฉบับแรก คือ รัฐบัญญัติ ลงวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1940 หรือมีชื่อเรียกว่า “กฎบัตรกีฬา” ออกโดยรัฐบาลวิชี (Vichy) เพื่อต้องการที่จะควบคุมดูแลสหพันธ์กีฬาแห่งชาติ โดยเป็นการลดทอนอำนาจของสหพันธ์กีฬาที่ใช้อำนาจตามรัฐบัญญัติ ลงวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1901 ซึ่งกฎบัตรกีฬานี้ ได้กำหนดให้แต่ละสหพันธ์กีฬาต้องมีการแต่งตั้งเลขานุการเพื่อเข้าร่วม คณะกรรมการกีฬาแห่งชาติ และมีอำนาจหน้าที่ในการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารของสหพันธ์กีฬาอีกด้วย⁶

2) ค.ศ. 1943: รัฐได้กำหนด หรือที่เรียกว่า “รัฐกำหนด” ลงวันที่ 2 ตุลาคม ค.ศ. 1943 โดยอัลแลร์ (Alger) ได้ออกมายกเลิกกฎบัตรกีฬา โดยมีการแก้ไขเนื้อหาทั้งหมดของรัฐบัญญัติ ลงวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1901 จึงส่งผลทำให้สหพันธ์กีฬากลับมาเป็นอิสระอีกครั้ง แต่อย่างไรก็ตาม สหพันธ์กีฬาที่ต้องการรับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลจะต้องได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการกระทรวงกิจการเยาวชนและกีฬา อีกทั้งจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลจากรัฐบาลทั้งสหพันธ์กีฬา ทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น โดยหน้าที่การควบคุมดูแลนั้นอยู่ภายใต้ธรรมนูญของสหพันธ์กีฬาในหมวดของการดำเนินกิจกรรมกีฬาและการใช้เงินสนับสนุน⁷

3) ค.ศ. 1945: ได้มีการประกาศใช้รัฐกำหนดลงวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1945 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์ทั่วไปที่มีความจำเป็นในพัฒนาการด้านการกีฬา ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) รัฐมีสิทธิพิเศษในการจัดการแข่งขันและการคัดเลือกนักกีฬาทีมชาติ (ทั้งประเภทบุคคล และประเภททีม), 2) รัฐให้อำนาจแก่รัฐมนตรีฝ่ายที่รับผิดชอบด้านการกีฬาและองค์กรกีฬา ให้สามารถจัดการ การแข่งขันกีฬานามของรัฐได้ และ 3) รัฐสามารถเข้าแทรกแซงเรื่องการบริหารจัดการด้านกีฬาของประเทศได้ (กล่าวคือ การ

⁶ Gerald Simon et al., *Droit du Sport* (Paris: Themis droit PUF, 2012), 42.

⁷ Thomas Frederique, *Les Lois sur le Sport* (Paris: Centre National de la Fonction Public Territoriale, 2018), 3.

ออกกฎระเบียบทางกีฬา, การกำหนดการแบ่งเขตในการจัดการแข่งขันกีฬาระดับภูมิภาค, การจัดตั้งคณะกรรมการกีฬา และการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา)⁸

4) ค.ศ. 1975 (ระหว่างปี ค.ศ. 1945 ถึง ค.ศ. 1975): การกีฬาได้มีความเติบโตอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1975 ปีแยร์ มาโซ (Pierre Mazeaud) ได้ประกาศใช้รัฐบัญญัติลงวันที่ 29 ตุลาคม ค.ศ. 1975 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “มาโซ (Mazeaud)” และได้ประกาศระหว่างการนำเสนอกฎหมายว่า “กฎหมายฉบับนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการปรับปรุงหลักการทำงานขององค์กรกีฬาในประเทศฝรั่งเศส” โดยกฎหมายฉบับนี้ได้ยกเลิกคำศัพท์ที่ใช้คำว่า “การให้อำนาจ” มาเป็นคำว่า “การส่งเสริมอำนาจ” แทน และกฎหมายได้กำหนดให้อำนาจแก่สหพันธ์กีฬาในการจัดทำบริการสาธารณะด้านกีฬาเพิ่มมากขึ้น⁹

5) ค.ศ. 1984: รัฐบัญญัติลงวันที่ 16 กรกฎาคม ค.ศ. 1984 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” เป็นรัฐบัญญัติที่ปรับปรุงหลักการขององค์กรกีฬาและการพัฒนาด้านกิจกรรมทางกายภาพและกีฬา (Activite Physique ou Sportive: APS) เหมือนอย่างที่ถูกกฎหมายมาโซ (Mazeaud) ได้บัญญัติไว้ แต่รัฐบัญญัติอาวิส (Avice) นี้ได้มีการเพิ่มสาระสำคัญดังนี้ 1) การแยกกระทรวง (แยกออกเป็นกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงกิจการเยาวชนและกีฬา), 2) กำหนดการกระจายอำนาจทางกีฬา, 3) กำหนดสถานะของเจ้าหน้าที่ภาครัฐด้านกีฬา (ข้าราชการภาครัฐด้านการกีฬา), 4) กำหนดการฝึกอบรมอาชีพด้านกีฬา และ 5) กำหนดเรื่องการรับข้อมูลข่าวสารทางกีฬาโดยเสรี¹⁰

6) ค.ศ. 1987: รัฐบัญญัติลงวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1987 แก้ไขเพิ่มเติมรัฐบัญญัติอาวิส (Avice) ในเรื่องของการพัฒนาสโมสรอาชีพ ให้มีการจัดตั้งสโมสรที่มีสถานะทางกฎหมายเป็นสมาคมกีฬาอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐ¹¹

7) ค.ศ. 1992: รัฐบัญญัติลงวันที่ 13 กรกฎาคม ค.ศ. 1992 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “เบรอดีง (Bredin)” ได้ปรับเปลี่ยนกฎหมายบางส่วนของรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” โดยมีเนื้อหา ดังนี้ 1) การเล่นกีฬาในรูปแบบอาชีพ, 2) การผลักดันเรื่อง “พลเมืองนักกีฬา”, 3) การคุ้มครองผู้บริโภคด้านการกีฬา, 4) การรับประกันความปลอดภัยของนักกีฬาระหว่างการแข่งขัน, 5) การมีจริยธรรมทางการกีฬา, 6) การกำกับดูแลของกระทรวงกิจการเยาวชนและการกีฬา, 7) การส่งเสริมการจัดการที่เข้มงวดขึ้นของการกีฬาอาชีพ, 8) การพัฒนาเรื่องระบบการจัดเก็บภาษีของนักกีฬาอาชีพ, 9) การรับประกันสิทธิในการเข้าถึงการเล่นกีฬาสำหรับทุกคน, 10) การเพิ่มชนิดกีฬาอาชีพให้สอดคล้องกับวิวัฒนาการและความหลากหลายของกีฬา และ 11) การรับประกันสิทธิในการรับข้อมูลข่าวสารด้านกีฬา ซึ่งส่งผลให้รัฐบัญญัติฉบับนี้ ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการบังคับใช้กฎหมายกีฬา และสร้างมาตรฐานในการให้อำนาจของรัฐและสหพันธ์กีฬา เพื่อให้เกิดการพัฒนาในหลาย ๆ มิติทางการกีฬาในประเทศฝรั่งเศส¹²

⁸ Jean Gatsi, *Le Droit du Sport*, 2nd ed. (Paris: Universitaires de France Press, 2000), 10.

⁹ Gerald Simon et al., *Droit du Sport*, 43-44.

¹⁰ Jean-Christophe Lapouble, *Droit du Sport: Edition Droit Public* (Paris: L.G.D.J., 1999), 21-22.

¹¹ Thomas Frederique, *Les Lois sur le Sport*, 4.

¹² Ibid.

8) ค.ศ. 1993: รัฐบัญญัติลงวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1993 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “อัลลियो-มารี (Alliot-Marie)” ได้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะต่อต้านการใช้ความรุนแรง หลังจากมีเหตุการณ์ร้ายแรงระหว่างการแข่งขันฟุตบอลในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ ต้องการที่จะยับยั้งและป้องกันกลุ่มผู้สนับสนุนการกีฬาที่มีพฤติกรรมในการใช้ความรุนแรงในระหว่างการเข้าชมกีฬา โดยมีการกำหนดโทษทางอาญา และเพิ่มบทลงโทษที่มีอยู่ให้มากขึ้นกว่าเดิม¹³

9) ค.ศ. 1994: รัฐบัญญัติลงวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1994 ได้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” โดยระบุว่าสโมสรกีฬาอาชีพถือเป็นสถานประกอบการเชิงพาณิชย์ โดยจะไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2000 เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความทับซ้อนของการจัดสรรงบประมาณ โดยเฉพาะในกีฬาฟุตบอลอาชีพ แต่อย่างไรก็ดี สโมสรกีฬาอาชีพนั้นยังสามารถได้รับผลประโยชน์ในเรื่องของการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นจากส่วนอื่นแทนได้¹⁴

10) ค.ศ. 1995: รัฐบัญญัติลงวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1995 ได้กำหนดเรื่องความปลอดภัยของการจัดการแข่งขันกีฬาที่ต้องเป็นไปตามกำหนดที่ขออนุญาตไว้ และได้เพิ่มระยะเวลาสำหรับกระบวนการขออนุมัติจัดตั้งสนามกีฬา ให้มีสถานะภาพเป็นสนามกีฬาสาธารณะ¹⁵

11) ค.ศ. 1998: รัฐบัญญัติลงวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 1998 ได้กำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยทางกีฬา และการส่งเสริมการพัฒนาด้านกิจกรรมทางกายภาพและกีฬาให้มากขึ้น โดยกฎหมายฉบับนี้ได้มีบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าชมการแข่งขันกีฬา, การโฆษณากีฬา และการสอนกีฬา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1) ได้มีการกำหนดพื้นที่ในการเข้าชมกีฬาที่ต้องได้รับการอนุญาตตามกฎหมาย เพื่อป้องกันความรุนแรงในสนามกีฬา, 2) ได้กำหนดให้ประชาชนทุกคนมีเสรีภาพในการรับชมกีฬาได้, 3) ได้กำหนดข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับนักวิชาการ การศึกษาด้านกีฬาของยุโรป, 4) ได้กำหนดให้นักกีฬาที่มีสัญญาจ้างแรงงานต้องมีใบอนุญาตที่ถูกต้องตามกฎหมาย และ 5) ได้กำหนดให้นักวิชาการการศึกษาด้านกีฬานั้น สามารถห้ามไม่ให้ให้นักกีฬาลงทำการแข่งขันได้ในกรณีที่ทำผิดกฎระเบียบ¹⁶

12) ค.ศ. 1999: รัฐบัญญัติลงวันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1999 ได้แก้ไขเพิ่มเติมรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานะภาพทางกฎหมายของการจัดตั้งองค์กรกีฬา ซึ่งได้กำหนดให้มีลักษณะดังนี้ 1) องค์กรกีฬาที่มีวัตถุประสงค์ทางการกีฬานิตเดียวกัน และมีข้อจำกัดในความรับผิดชอบ, 2) องค์กรกีฬาที่มีวัตถุประสงค์ทางกีฬาสมัครเล่น และ 3) องค์กรกีฬาที่มีวัตถุประสงค์ทางกีฬาอาชีพ¹⁷

13) ค.ศ. 2000: รัฐบัญญัติลงวันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 2000 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “บูเฟ (Buffet)” ได้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 1 ของรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” โดยมาตรา 1 ของรัฐบัญญัติ “อาวิส (Avice)” ได้สรุปสาระสำคัญไว้ว่า “กีฬาเป็นส่วนสำคัญของการศึกษา, วัฒนธรรม, การมีส่วนร่วม, การเข้าถึง และสุขภาพ ดังนั้นการส่งเสริมและการพัฒนาด้านกีฬาคควมมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์สาธารณะเป็นสิ่งสำคัญ” โดยมาตรา 1 ของรัฐบัญญัติบูเฟ (Buffet) ได้แก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจแทรกแซงทางกีฬาขององค์กรปกครอง

¹³ Ibid.

¹⁴ Ibid.

¹⁵ Ibid.

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Ibid., 5.

ส่วนท้องถิ่น (รวมถึงตัวแทนหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา) เพื่อเพิ่มอำนาจในการส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมทางกายภาพและการกีฬาให้มากขึ้น¹⁸

14) ค.ศ. 2003: รัฐบัญญัติลงวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 2003 หรือที่มีชื่อว่ารัฐบัญญัติ “ลามูร์ (Lamour)” ได้มีบัญญัติเพิ่มเติมในเนื้อหา ดังนี้ 1) การผ่อนผันข้อบังคับในการควบคุมการทำงานของสหพันธ์กีฬา, 2) กำหนดเงื่อนไขในการเข้าสู่อาชีพที่เกี่ยวข้องกับกีฬา, 3) กำหนดกรอบของนักกีฬาอาชีพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเครื่องหมายทางการค้า และลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดกีฬา, 4) กฎหมายการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬา (มาตรา 3 กำหนดว่าสหพันธ์กีฬาสามารถขายสิทธิ์ทั้งหมดหรือบางส่วนในการเผยแพร่ภาพและเสียงของการแข่งขันที่จัดขึ้นโดยลีกอาชีพได้) และ 5) กฎหมายการกระจายเสียงผ่านคลื่นวิทยุ (มาตรา 4 กำหนดว่าการเผยแพร่การแข่งขันกีฬาผ่านคลื่นวิทยุสามารถทำได้)¹⁹

15) ค.ศ. 2008: รัฐบัญญัติลงวันที่ 3 กรกฎาคม ค.ศ. 2008 ได้บัญญัติเรื่องเกี่ยวกับการต่อต้านการค้าผลิตภัณฑ์ที่มีสารกระตุ้น โดยได้กำหนดเพิ่มโทษทางอาญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการมีสารกระตุ้นไว้ในครอบครอง และได้กำหนดขั้นตอนการสืบสวนที่สะดวกยิ่งขึ้น (การสืบสวน, การจับกุม และการดูแลของตำรวจ) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายผลิตภัณฑ์สารกระตุ้น และรวมถึงการนำเข้า ส่งออก และการขนส่งผลิตภัณฑ์เหล่านี้ด้วย²⁰

16) ค.ศ. 2010: รัฐบัญญัติลงวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2010 ได้บัญญัติเรื่องเกี่ยวกับการเล่นพนันกีฬาออนไลน์ โดยกฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรับมือกับการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการพนันในรูปแบบออนไลน์ โดยในขณะนั้นถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 คณะกรรมาธิการยุโรปได้มีการฟ้องร้องต่อศาลยุติธรรมแห่งยุโรป เพื่อขอให้ประเทศฝรั่งเศสเปิดให้เล่นการพนันกีฬาออนไลน์ได้อย่างถูกกฎหมาย จึงส่งผลให้รัฐบัญญัตินี้ได้กำหนดจัดตั้งหน่วยงานกำกับดูแลในเรื่องการพนันออนไลน์ขึ้น เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย และเพื่อคุ้มครองผู้เล่นพนันกีฬาออนไลน์²¹

ในปีเดียวกันนี้ ได้มีการประกาศใช้รัฐบัญญัติ ลงวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 2010 ได้กำหนดเรื่องการค้ากับดูแลอาชีพตัวแทนนักกีฬา โดยมีรายละเอียดดังนี้ 1) กำหนดกรอบทางกฎหมายของวิชาชีพตัวแทนนักกีฬา, 2) กำหนดการต่อต้านการฟอกเงิน ทั้งตัวแทนนักกีฬาและนักกีฬา, 3) กำหนดหน้าที่ในการประนีประนอมยอมความต่อคณะกรรมการโอลิมปิกสากลแห่งประเทศฝรั่งเศส เมื่อเกิดกรณีที่มีความขัดแย้งเรื่องตัวแทนการกีฬา, 4) กำหนดถึงขั้นตอนการได้มาและการยกเลิกใบอนุญาตการเป็นตัวแทนนักกีฬา และ 5) กำหนดอำนาจของคณะกรรมการโอลิมปิกสากลแห่งประเทศฝรั่งเศส ให้สามารถกำกับดูแลตัวแทนนักกีฬาได้

17) ค.ศ. 2012: รัฐบัญญัติลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2012 ได้บัญญัติในเรื่องของการสนับสนุนด้านจริยธรรมของการเล่นกีฬาและสิทธิของนักกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบรรทัดฐานของการเล่นกีฬาที่ดี ซึ่งรัฐบัญญัติฉบับนี้ได้เสริมสร้างบทบาทของสหพันธ์กีฬาให้มีความโปร่งใสในเรื่องของการต่อต้านการใช้สารกระตุ้น, ความทุ่มเทในการฝึกฝนนักกีฬาอาชีพและนักกีฬาสมัครเล่น และการพัฒนาการกีฬาสำหรับทุกคน โดยกฎหมาย

¹⁸ Gerald Simon et al., *Droit du Sport*, 45.

¹⁹ Charles Amson, *Droit du Sport* (Paris: Vuibert, 2009), 15.

²⁰ Thomas Frederique, *Les Lois sur le Sport*, 6.

²¹ Jean-Pierre Karaquillo, *Le Droit du Sport*, 3rd ed. (Paris: Dalloz, 2011), 76.

ฉบับนี้แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ คือ 1) ลักษณะ 1: ความเคารพในคุณค่าของกีฬา, 2) ลักษณะ 2: การพัฒนาการกีฬา, 3) ลักษณะ 3: การฝึกอบรม และสิทธิของนักกีฬา, 4) ลักษณะ 4: การคุ้มครองสุขภาพของนักกีฬา และการต่อต้านการใช้สารกระตุ้น และ 5) ลักษณะ 5: บทบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความคณะกรรมการการแพร์ภาพและเสียง²²

18) ค.ศ. 2017: รัฐบัญญัติลงวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 2017 ได้บัญญัติเรื่องความโปร่งใสและการมีจริยธรรมในการเล่นกีฬา ซึ่งรัฐบัญญัติฉบับนี้ได้แก้ไขและเพิ่มบทบัญญัติในประมวลกฎหมายกีฬา, ประมวลกฎหมายอาญา และประมวลกฎหมายการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ คือ 1) การมีจริยธรรมในการเล่นกีฬา และการต่อต้านการทุจริตในการแข่งขันกีฬาอาชีพ, 2) ควบคุมเรื่องการเงินของวงการกีฬาและของตัวแทนนักกีฬา, 3) การพัฒนาการแข่งขันของสโมสรอาชีพให้ดีขึ้น และความเป็นมืออาชีพของนักกีฬา และ 4) การส่งเสริมพัฒนาการและการรายงานข่าวของนักกีฬาหญิง

โดยมาตรา 1 กำหนดให้สหพันธ์กีฬาที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องให้จัดทำกฎบัตรจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพขึ้น นอกจากนี้ สหพันธ์กีฬาต้องแต่งตั้งคณะกรรมการด้วยความเป็นอิสระ สามารถร้องเรียนทางวินัยถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ มีความรับผิดชอบในการตรวจสอบการใช้กฎบัตรนี้ให้ทุกองค์กรกีฬาต้องเคารพและปฏิบัติตาม ตลอดจนการป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์

รัฐบัญญัตินี้ผ่านการยอมรับจากรัฐสภายุโรปในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2017 โดยมีการลงมติในเรื่อง “แนวทางนโยบายกีฬา: การบริหารจัดการที่ดี การเข้าถึงกีฬา และจริยธรรมกีฬา” ภายใต้การสนับสนุนจากคณะกรรมการโอลิมปิกสากลแห่งสหภาพยุโรป โดยให้มีวัตถุประสงค์หลัก คือ “การส่งเสริมกีฬามวลชน, การพัฒนาเรื่องการออกกำลังกายในสหภาพยุโรป, การมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของกีฬาต่อสังคม, การบริหารจัดการที่ดีในทางการกีฬา และการเข้าถึงการกีฬาโดยทั่วกัน”²³

3. ที่มาของประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศส

ประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศสนั้น เป็นกฎหมายพิเศษที่อยู่ในหมวดกฎหมายแพ่ง โดยในปี ค.ศ. 2004 รัฐบาลฝรั่งเศสได้มีการร่างกฎหมายใหม่ขึ้น เพื่อเพิ่มสิทธิของประชาชนให้สามารถเข้าถึงกฎหมายได้มากขึ้น ซึ่งหนึ่งในกระทรวงที่ได้ทำการร่างกฎหมายนั้นคือ กระทรวงการกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ของภาครัฐมีอำนาจในการบริหารจัดการกีฬามากขึ้น จึงส่งผลให้ฝ่ายนิติบัญญัติได้จัดทำประมวลกฎหมายกีฬา โดยผ่านการออกรัฐกำหนดตามความในมาตรา 84 ของรัฐบัญญัติเลขที่ 2004-1343 ลงวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 2004

โดยบทบัญญัติของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร หมายถึง บทบัญญัติทางกฎหมายที่ออกมาโดยฝ่ายนิติบัญญัติถูกแสดงด้วยตัวอักษร “แอล (L)” ตามด้วยหมายเลขของมาตรา และบทบัญญัติทางกฎหมายที่ออกมาโดยฝ่ายบริหารจะใช้ตัวอักษร “อาร์ (R)” ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาของสภาแห่งรัฐหรือของคณะรัฐมนตรี มาตรา “ดี (D)” รัฐธรรมนูญการระดม มาตรา “เอ (A)” ที่สอดคล้องกับคำสั่งของรัฐมนตรี

²² Laurence Cheve, *La Justice Sportive* (Paris: Lextenso, 2012), 109.

²³ Thomas Frederique, *Les Lois sur le Sport*, 9.

การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาของฝ่ายนิติบัญญัติในช่วงแรกนั้น เป็นการรวบรวมบรรทัดฐานทางกีฬาและหลักการทางกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬามาปรับใช้เข้าด้วยกัน (ประมวลกฎหมายกีฬามีพื้นฐานมาจากประมวลกฎหมายอื่นในการทั่วไป) โดยหลักการจัดทำประมวลกฎหมายนั้นคือ การจัดหมวดหมู่หรือจัดกลุ่มของรัฐบัญญัติและรัฐกฤษฎีกาที่เกี่ยวข้องกับกีฬามารวมไว้ในเอกสารเดียวกัน เพื่อที่จะนำมาจัดเรียงให้อยู่ด้วยกัน และเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกัน

ประมวลกฎหมายกีฬานี้ เป็นหนึ่งในผลพวงมาจากจุดประสงค์ทางการเมืองในประเทศฝรั่งเศส โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเอื้อให้ผู้ปฏิบัติงาน คือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐนั้นมีเครื่องมืออันคือ กฎหมายที่ครอบคลุมและใช้งานได้ง่าย แต่ในระยะแรกยังไม่ได้รวมกฎหมายกีฬาทั้งหมดเข้าไว้ด้วยกัน (ในช่วงแรกนั้นยังถือว่าเป็นกฎหมายที่แปลกใหม่) เพียงแต่ได้มีการนำเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของกฎหมายกีฬามาไว้ด้วยกัน เพื่อให้มีการเข้าถึงได้ง่าย และเข้าใจได้ง่ายขึ้น²⁴

การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาของฝ่ายนิติบัญญัติในส่วนอักษรแอล (L) นั้น ได้จัดทำขึ้นตามรัฐกำหนดลงวันที่ 23 พฤษภาคม ค.ศ. 2006 ซึ่งได้เอาส่วนสำคัญของรัฐบัญญัติลงวันที่ 16 กรกฎาคม ค.ศ. 1984 และจากบทบัญญัติของประมวลอื่น ๆ มาใช้ โดยเฉพาะประมวลกฎหมายการศึกษา (ในเรื่องการสอนกีฬาโดยได้รับค่าตอบแทน) ประมวลกฎหมายสาธารณสุข (ในเรื่องที่ควบคุมการใช้สารกระตุ้น) และประมวลกฎหมายแรงงาน (ในเรื่องของนักกีฬาอาชีพ)

การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาของฝ่ายบริหารส่วนนี้ ได้ถูกจัดทำขึ้นจากสองรัฐกฤษฎีกา หมายเลข 2007-1132 และหมายเลข แอล (L) 2007-1133 ลงวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 2007 (ในส่วน อาร์ (R) และ ดี (D)) นอกจากนี้ ยังมีการนำคำสั่งลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 (ในส่วน เอ (A)) ที่ได้รับพระราชกฤษฎีกาของการใช้กฎหมายเก่าในปี ค.ศ. 1984 ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามาปรับใช้ เช่น การลดอำนาจของคณะกรรมการโอลิมปิกสากลแห่งประเทศฝรั่งเศส (Le Comité National Olympique et Sportif Français: CNOSF) และสถาบันกีฬาแห่งชาติสำหรับนักกีฬาผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสิทธิภาพ (L'Institut National du Sport, de l'Expertise et de la Performance: INSEP) รูปแบบการแข่งขันกีฬานานาชาติ และได้มีการรวบรวมคำสั่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเข้ามาบัญญัติไว้ในส่วน เอ (A) นี้อีกด้วย²⁵

การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาประเทศฝรั่งเศสนั้น ใช้รูปแบบการรวบรวมกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา (Code a Droit Constant) ซึ่งจะต้องเป็นกฎหมายที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกันในทางกีฬา โดยผู้ที่จัดทำประมวลกฎหมาย (Codificateur) สามารถแก้ไขและเปลี่ยนแปลงเนื้อหาที่จำเป็น เพื่อให้ถูกต้องตามลำดับศักดิ์ของกฎหมายและมีความสอดคล้องกันของเนื้อหาที่นำมารวบรวมไว้ด้วยกัน รวมถึงเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดและยกเลิกข้อกำหนดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับประมวลกฎหมาย แต่ในส่วนจะมีลักษณะความเป็นกลางหรือไม่นั้น อาจมีผลกระทบของการปรับเปลี่ยนเนื้อหาบางอย่าง เช่น การยกเลิกแนวคิด “การจัดกลุ่มนักกีฬา” ที่ได้บันทึกไว้ในรัฐบัญญัติเมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม ค.ศ. 1984 จึงมีการแก้ไขบางมาตราที่มีความขัดแย้งต่อการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาให้สอดคล้องกับยุคสมัย

²⁴ Isabelle De Silva, *L'Adoption du Code du Sport: Consecration Pour le Droit du Sport ?* (Paris: AJDA, 2007), 1623.

²⁵ Frederic Buy et al., *Droit du Sport*, 3rd ed. (Paris: L.G.D.J., 2012), 147.

ประมวลกฎหมายกีฬาแบ่งออกเป็น 4 บรรพ ที่รวมบทบัญญัติทั้งหมดของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารไว้ด้วยกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

บรรพที่ 1: มีชื่อว่า “องค์กรกีฬา” ประกอบด้วย 5 ลักษณะ ดังนี้ “บทหน้าที่กล่าวถึง หลักการทั่วไป (ลักษณะ บทนำ)” และตามด้วย 4 ลักษณะที่เกี่ยวกับ “นิติบุคคลตามกฎหมายมหาชน (ลักษณะ 1)”, “สมาคมกีฬา (ลักษณะ 2)”, “สหพันธ์กีฬาและการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ (ลักษณะ 3)” และ “ตัวแทนและองค์กรใกล้เคียง (ลักษณะ 4)”

บรรพที่ 2: มีชื่อว่า “บุคลากรทางการกีฬา” ประกอบด้วย 4 ลักษณะ ดังนี้ “การฝึกอบรมและการศึกษา (ลักษณะ 1)”, “นักกีฬา (ลักษณะ 2)”, “สุขภาพของนักกีฬาและการใช้สารกระตุ้น (ลักษณะ 3)” และ “การใช้สารกระตุ้นในสัตว์ที่แข่งขัน (ลักษณะ 4)”

บรรพที่ 3: มีชื่อว่า “การฝึกซ้อมกีฬา” ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ดังนี้ “สถานที่ฝึกซ้อมกีฬา (ลักษณะ 1)”, “ภาระหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬา (ลักษณะ 2)” และ “การแข่งขันกีฬา (ลักษณะ 3)”

บรรพที่ 4: เป็นการรวบรวม “บทบัญญัติทั้งหลาย” ที่เกี่ยวข้องกับ “การเงินที่เกี่ยวข้องกับกีฬา (ลักษณะ 1)” และอีกส่วนนั้นเกี่ยวข้องกับ “บทบัญญัติบังคับใช้กับเขตโพ้นทะเล (ลักษณะ 2)”²⁶

โดยตั้งแต่มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายกีฬานั้น ส่งผลให้มาตรฐานในกิจกรรมทางการกีฬาไม่ได้ถูกลดทอนหรือเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด และตั้งแต่ปี ค.ศ. 2006 มีอย่างน้อย 8 รัฐบัญญัติที่ถูกนำมารวบรวมไว้ในประมวลกฎหมายกีฬานี้ ซึ่งในบรรดาบัญญัติสำคัญที่ถูกนำมารวมนั้นคือ รัฐบัญญัติลงวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการแข่งขันความรุนแรงระหว่างการแข่งขันกีฬา ซึ่งส่งผลในทางกฎหมายทำให้สามารถยกเลิกสมาคมกีฬาและกลุ่มสนับสนุนกีฬาได้ นอกจากนั้น ยังมีรัฐบัญญัติลงวันที่ 3 กรกฎาคม ค.ศ. 2008 ที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการค้าขายผลิตภัณฑ์ที่มีสารกระตุ้น ที่เพิ่มเติมโดยรัฐบัญญัติฉบับลงวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 2009 ซึ่งอนุญาตให้รัฐบาลออกข้อกำหนดบางประการเพื่อแก้ไขประมวลกฎหมายกีฬาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารกระตุ้น และอีกรัฐบัญญัติที่สำคัญนั้นได้ลงวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2010 ที่อนุญาตให้สามารถเล่นการพนันกีฬาออนไลน์ได้ นอกจากนี้ ควรกล่าวถึงรัฐบัญญัติลงวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 2010 ที่กำกับดูแลเรื่องอาชีพตัวแทนนักกีฬา และรัฐบัญญัติลงวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 2011 ที่เกี่ยวกับองค์กรการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์ยุโรป (ยูฟ่า) ในปี ค.ศ. 2016 และรัฐบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสร้างจริยธรรมของการกีฬาและสิทธิของนักกีฬาที่ถูกประกาศใช้ ดังนี้แล้ว จะเห็นได้ว่าการนำกฎหมายต่าง ๆ มารวบรวมไว้ด้วยกันของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารเพื่อที่จะนำมาปรับใช้กับวงการกีฬานั้น แม้มีความพยายามในการรวบรวมให้ครอบคลุมกับการกีฬาในทุกส่วน แต่ผลสุดท้ายนั้นก็ยังคงมีข้อจำกัดบางประการที่จะต้องได้รับการพัฒนาต่อไปในอนาคต เนื่องจากรูปแบบของการเล่นกีฬามีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

จุดเริ่มต้นของการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬานั้น เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 2004 จากรัฐบัญญัติที่ต้องการให้รัฐบาลทำการพัฒนามากกฎหมายให้ทันต่อยุคสมัย เพื่อประชาชนสามารถเข้าถึงกฎหมายได้ง่ายขึ้น จึงทำให้กระทรวงการกีฬาเริ่มจัดทำประมวลกฎหมายกีฬา โดยทำการรวบรวมกฎหมายทั้งในส่วนของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร บนแนวทางในการนำกฎเกณฑ์และข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางกายภาพและการกีฬา

²⁶ Gerald Simon et al., *Droit du Sport*, 47.

เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งประมวลกฎหมายกึ่งพาของฝ่ายนิติบัญญัติถูกประกาศใช้เมื่อปี ค.ศ. 2006 และของฝ่ายบริหาร นั้นได้ถูกประกาศใช้เมื่อปี ค.ศ. 2007 โดยผ่านรัฐกฤษฎีกาให้ใช้ประมวลกฎหมายกึ่งพา และในปี ค.ศ. 2008 ได้มีการประกาศเพิ่มเติมให้ใช้กฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับประมวลกฎหมายกึ่งพา ส่งผลให้ประมวลกฎหมายกึ่งพา ประเทศฝรั่งเศสมีความสมบูรณ์ครบถ้วน สามารถปรับใช้ในกิจการด้านการกึ่งพาของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. รูปแบบของการจัดทำประมวลกฎหมายประเทศฝรั่งเศส

ประมวลกฎหมาย คือ สิ่งที่รวบรวมหรือประกอบไปด้วยกฎหมายหนึ่งหรือหลายฉบับเข้าด้วยกัน โดยกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเรื่องเดียวกันหรือหลายเรื่องมาเรียงกันอย่างเป็นระบบได้มากน้อยต่างกัน แต่ประมวลกฎหมายแต่ละฉบับนั้นจะมีลักษณะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับลักษณะหรือวิธีการจัดทำประมวลกฎหมาย (La Codification) ซึ่งอาจจัดทำประมวลกฎหมายโดยเพียงนำกฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่แต่เดิมนั้น มารวบรวมไว้ในประมวลกฎหมายฉบับเดียวกันเท่านั้น หรืออาจจะเป็นการกำหนดหลักการใหม่ขึ้นมา หรือแก้ไขปรับปรุงหลักการเดิมก็ได้²⁷

โดยศาสตราจารย์ฌ็อง หลุย แบร์ฌ็อง (Jean Louis Bergel) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแอ็กซ์-มาร์แซย์ (Aix-Marseille) ประเทศฝรั่งเศส กล่าวไว้ว่า “ประมวลกฎหมายมีความหมายกว้างที่สุด เป็นที่รวมของกฎหมายหลายฉบับ (Compendium of Laws) ซึ่งมีเนื้อหาบัญญัติถึงเรื่องเดียวกันหรือที่เกี่ยวข้องกัน ประมวลกฎหมายจึงเป็นแบบการร่างกฎหมายวิธีหนึ่ง ที่มีการรวบรวมกฎหมายหรือระเบียบต่าง ๆ ให้อยู่ที่แห่งเดียวกันอย่างมีระบบในระดับหนึ่ง และอยู่ภายใต้หลักการของกฎหมายนั้น ๆ”²⁸

สำหรับประเทศฝรั่งเศสในปัจจุบันนั้น มีวิธีการจัดทำประมวลกฎหมายโดยวิธีการรวบรวมตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกันโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหา (Code a Droit Constant) เป็นการรวบรวมหลักเกณฑ์กฎหมายในเรื่องเดียวกันเรื่องใดเรื่องหนึ่งทั้งหมด ซึ่งมีลักษณะเป็นการถาวร และมีผลใช้บังคับเมื่อได้รับความเห็นชอบและประกาศโดยผู้มีอำนาจรัฐ บทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าวจะถูกกำหนดอย่างเป็นระบบ เรียงลำดับของวัตถุประสงค์ตามโครงสร้างของประมวลกฎหมาย และยังได้มีการนำเสนอโดยแบ่งกลุ่มระหว่างลำดับศักดิ์กฎหมายต่าง ๆ การประกาศบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ที่นำมารวบรวมไว้นั้น ไม่ได้มีการแก้ไขในเนื้อหาในหลักการของกฎหมายแต่อย่างใด²⁹

5. สรุปผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผล

การพัฒนากฎหมายเพื่อวางกฎเกณฑ์ทางสังคมควบคู่ไปกับการพัฒนา เพื่อให้สาระของกฎหมายนั้นมีความสอดคล้องกับสภาพสังคมที่มีความเปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง และเป็นประโยชน์ต่อ

²⁷ Chanchai Sawangsak and Wanchai Boonbamrung, *The Codification of Foreign and Thai Law* (Bangkok: Nititham, 2000), 6. [In Thai]

²⁸ Jean Louis Bergel, “Principal Features and Methods of Codification,” *Louisiana Law Review* 48, no. 5 (May 1988): 1073-1093.

²⁹ Chanchai Sawangsak and Wanchai Boonbamrung, *The Codification of Foreign and Thai Law*, 76-77. [In Thai]

ปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ และส่วนประชาชนนั้นจะมีระบบที่สะดวกต่อการเข้าถึงกฎหมาย อันเกิดผลดีทั้งต่อการทำความเข้าใจกฎหมาย และต่อการบังคับใช้กฎหมายให้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการพัฒนากฎหมายดำเนินการได้หลายแนวทาง ซึ่งแนวทางหนึ่งที่เป็นที่นิยม คือ การจัดทำประมวลกฎหมาย (Codification) โดยมีหลักการรวบรวมกฎหมายต่าง ๆ ที่บัญญัติในเรื่องเดียวกัน มีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกัน หรืออยู่ภายใต้หลักทั่วไปแห่งกฎหมายเดียวกัน มาจัดเป็นหมวดหมู่ตามประเภทและสาระของเรื่องที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามหลักวิชาการ เพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงและการเข้าใจกฎหมาย

การจัดทำประมวลกฎหมายโดยแท้ นั้น มีความยุ่งยาก ใช้เวลานาน และอาจมีปัญหาในการเสนอต่อรัฐสภาเพื่อบังคับใช้ เนื่องจากมีผลยกเลิกกฎหมายเดิมหลายฉบับ หลายประเทศจึงหันมานิยมการบูรณาการกฎหมายในรูปแบบประมวลกฎหมายแบบรวมกฎหมาย เหตุที่มีการจัดทำประมวลกฎหมายนั้นเป็นเพราะประมวลกฎหมายมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย การจัดทำประมวลกฎหมายจะช่วยแก้ปัญหาการมีกฎหมายที่ใช้บังคับเรื่องเดียวกันจำนวนมากแต่อยู่กระจัดกระจาย หรือมีช่องว่าง ช่องโหว่ หรือขัดแย้งกันเอง ดังนั้นการจัดลำดับบทบัญญัติกฎหมายซึ่งต้องอาศัยการศึกษาเนื้อหาของกฎหมายอย่างเป็นระบบ เพื่อแบ่งแยกกลุ่มอย่างมีเหตุผล จะเป็นการอำนวยความสะดวกในการค้นหาอ้างอิง เนื่องจากไม่ใช่เป็นเพียงการนำบทบัญญัติต่าง ๆ มาเรียงต่อกันตามอำเภอใจ นอกจากนี้ การจัดทำประมวลกฎหมายยังมีส่วนช่วยทำให้ระบบกฎหมายภายในมีความเป็นเอกภาพมากขึ้น

ดังนั้นประมวลกฎหมายก็พิจารณาจะจัดทำขึ้นในรูปแบบประมวลกฎหมายแบบรวมกฎหมาย ไม่ใช่รูปแบบประมวลกฎหมายโดยแท้ โดยประมวลกฎหมายก็หาประเทศฝรั่งเศสใช้รูปแบบการรวบรวมบทบัญญัติและจัดหมวดหมู่โดยไม่แก้ไขสาระสำคัญ (La Codification a Droit Constant) โดยหลักแล้วการจัดทำประมวลกฎหมายในลักษณะนี้เป็นเพียงการนำบทบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ ที่ยังใช้บังคับอยู่ในขณะที่ดำเนินการจัดทำประมวลกฎหมายมากำหนดรวมไว้ในประมวลกฎหมายเท่านั้น โดยจะไม่มีแก้ไขหลักการในเนื้อหาของกฎหมายนั้น (Une Refome du Fond du Droit) วิธีการและขอบเขตของการจัดทำประมวลกฎหมายดังกล่าวจึงเรียกขานกันว่า “การจัดทำประมวลกฎหมายโดยการรวบรวม หรือประมวลกฎหมายที่มีอยู่แล้วเพื่อให้กฎหมายมีความแน่นอนชัดเจนขึ้น” ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้จะช่วยทำให้การจัดทำประมวลกฎหมายเป็นไปด้วยความรวดเร็วไม่ต้องมาเสียเวลาในการที่จะต้องมีการพิจารณา หรือโต้แย้งกันเหมือนกับในกรณีที่มีปรับปรุงเนื้อหากฎหมายในทางตรงกันข้ามนั้น การจัดทำประมวลกฎหมายในลักษณะนี้ นอกจากจะได้รวบรวมบทบัญญัติของกฎหมายที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่แล้ว ยังถือเป็นการปรับปรุง และทำให้เข้าใจได้โดยง่ายขึ้นด้วย

5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนวทางการจัดทำประมวลกฎหมายก็หา ดังต่อไปนี้

5.2.1 การจัดทำประมวลกฎหมายก็หา นั้น ควรใช้รูปแบบของประมวลกฎหมายแบบรวมกฎหมายซึ่งดำเนินการได้หลายวิธี เนื่องจากสามารถดำเนินการได้โดยไม่ยุ่งยากเหมือนรูปแบบประมวลกฎหมายโดยแท้ แต่เนื่องจากปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่ารูปแบบการรวบรวมบทบัญญัติและจัดหมวดหมู่โดยไม่แก้ไขสาระสำคัญ (La Codification a Droit Constant) ของประเทศฝรั่งเศสนั้น ได้เป็นต้นแบบของการรวบรวมกฎหมายที่มีอยู่แล้วให้กฎหมายมีความแน่นอนชัดเจนขึ้น ดังนั้น จึงควรพิจารณารูปแบบดังกล่าวขึ้นมาปรับมาใช้ แต่ผู้ที่จะดำเนินการนั้น จะต้องทำความเข้าใจวิธีการจัดทำประมวลกฎหมายดังกล่าวให้ชัดเจน โดยผู้จัดทำประมวลกฎหมายนั้น จะต้องทำการแก้ไขรูปแบบของบทบัญญัติกฎหมายที่จะนำมากำหนดไว้ในประมวลกฎหมาย เพื่อให้สามารถเข้าใจ

ได้ง่ายและสอดคล้องกัน และควรยกเลิกไม่ใช้ถ้อยคำ ความหมาย หรือความคิดที่ล้าสมัย โดยควรใช้ถ้อยคำในสมัยปัจจุบันหรือความคิดที่สอดคล้องกับหลักกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่แทน

5.2.2 ผู้จัดทำประมวลกฎหมาย ควรดำเนินการเพื่อให้บทบัญญัติของร่างประมวลกฎหมายสอดคล้องหรือเป็นไปตามลำดับศักดิ์ของกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ (La Hierarchie des Normes) ในเรื่องดังต่อไปนี้

- ในเรื่องความชอบด้วยกฎหมายของหลักเกณฑ์ดังกล่าว (La Validite des Normes) โดยการกำหนดยกเลิกบทบัญญัติของกฎหมายบางเรื่อง

- ในเรื่องความสอดคล้องของร่างประมวลกฎหมายกับรัฐธรรมนูญ และกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่ประเทศไทยมีพันธผูกพัน รวมทั้งกฎหมายอาเซียน (Droit Communautaire) โดยผู้จัดทำประมวลกฎหมายนั้นจะต้องแก้ไขหลักการของกฎหมายที่ขัดแย้งกับกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์สูงกว่า

5.2.3 การจัดทำประมวลกฎหมายแบบรวมกฎหมายในรูปแบบที่ประเทศฝรั่งเศสดำเนินการเป็นการรวบรวมตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกันที่กระจัดกระจายกันอยู่มาไว้ด้วยกัน โดยไม่เปลี่ยนสาระสำคัญ แต่มาจัดหมวดหมู่ใหม่ และจัดลำดับเนื้อหาอย่างมีเหตุมีผล พร้อมทั้งอาจพิจารณายกเลิกบทบัญญัติที่ล้าสมัยและแก้ไขปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรมีการรวบรวมกฎหมายกีฬาและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นฐานข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาประเทศไทย ทั้งกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานอื่น ๆ แล้วตั้งคณะกรรมการตรวจสอบ พิจารณากฎหมายหรือบทบัญญัติของกฎหมายที่มีความขัดกัน ล้าสมัย หรือไม่มีผลบังคับใช้แล้ว

5.2.4 เห็นควรกำหนดขอบเขตของการรวบรวมกฎหมาย เพื่อจัดทำประมวลกฎหมายกีฬา ซึ่งจากการศึกษาแนวทางการร่างประมวลกฎหมายส่วนที่เป็นกฎหมายฝ่ายนิติบัญญัติของประเทศฝรั่งเศสนั้น พบว่าประมวลกฎหมายที่ดีต้องไม่มีเนื้อหาที่มากเกินไป หรือเป็นประมวลกฎหมายที่มีเนื้อหาน้อยมากเกินไป หากรวบรวมกฎหมายทั้งหมดของรัฐบัญญัติและกฎหมายลำดับรอง เช่น รัฐกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศ และระเบียบต่าง ๆ จะทำให้ต้องมีกฎหมายที่ต้องนำมารวบรวมไว้เป็นจำนวนมาก ดังนี้ ในระยะแรกจึงอาจเริ่มด้วยการรวบรวมเฉพาะกฎหมายหรือบทบัญญัติของกฎหมายในลำดับศักดิ์ที่เทียบเท่ารัฐบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เพื่อนำไปกำหนดเป็นบทบัญญัติของร่างประมวลกฎหมายดังกล่าว

5.2.5 ภายหลักรวบรวมกฎหมายเพื่อจัดทำประมวลกฎหมายได้ตามขอบข่ายแล้ว เห็นควรให้มีการจัดทำโครงสร้างหรือเค้าโครงของประมวลกฎหมายกีฬา ผู้เขียนจึงขอเสนอโครงสร้างของประมวลกฎหมายกีฬาดังนี้

บรรพ 1 หลักการทั่วไป: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความมุ่งหมาย และหลักการโดยทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางกายภาพและกีฬา, สิทธิและเสรีภาพทางการกีฬา รวมถึงแนวทางและนโยบายการบริหารจัดการกีฬาของรัฐ

บรรพ 2 องค์กรกีฬา: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการจัดประเภทองค์กรกีฬาในลักษณะต่าง ๆ โดยจะอธิบายเรื่องการจัดตั้ง และอำนาจหน้าที่ โดยกล่าวถึงการจัดโครงสร้างขององค์กรกีฬาทั้งทางเอกชนและทางมหาชน

บรรพ 3 บุคลากรทางกีฬา: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ตั้งแต่พนักงานกีฬาไปจนถึงผู้ที่ทำหน้าที่รอบข้างนักกีฬา (ตัวแทนนักกีฬา, ผู้ฝึกสอน, เจ้าของสโมสรกีฬา เป็นต้น)

บรรพ 4 การเล่นกีฬาและการแข่งขันกีฬา: มีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่เล่นหรือฝึกซ้อมกีฬา, การแข่งขันกีฬาและความปลอดภัยในการเล่น และการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันกีฬา

บรรพ 5 การสนับสนุนทางกีฬา: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนงบประมาณกีฬา ทั้งจากภาครัฐและเอกชน

บรรพ 6 บทเบ็ดเตล็ด: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการศึกษาทางกีฬาในด้านต่าง ๆ (ใบอนุญาตผู้ฝึกสอน ครูสอนพลศึกษา เป็นต้น)

บรรพ 7 บทกำหนดโทษ: มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการกำหนดอัตราโทษทั้งทางแพ่งและอาญา ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติต่าง ๆ ตามประมวลกฎหมายฉบับนี้

โดยโครงสร้างประมวลกฎหมายกีฬานี้ เป็นเพียงข้อสรุปเบื้องต้น ดังนี้แล้ว ควรมีการตั้งคณะทำงานหรือทำการศึกษาวิจัยต่อไป เพื่อร่างและนำเสนอประมวลกฎหมายกีฬา แล้วนำเสนอให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมกันพิจารณา เพื่อให้มีสาระบัญญัติครอบคลุมการกีฬาทั้งระบบ และมีการจัดหมวดหมู่บทบัญญัติของกฎหมายเป็นอย่างดีต่อไป

การจัดทำประมวลกฎหมายกีฬานั้น เป็นการพัฒนากฎหมายวิธีหนึ่งที่หลายประเทศได้นำมาใช้ เพื่อรวบรวมกฎหมายหรือระเบียบต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาบัญญัติถึงเรื่องเดียวกันหรือเกี่ยวข้องกันให้อยู่ที่เดียว อย่างมีระบบในระดับหนึ่ง และอยู่ภายใต้หลักการเดียวกัน โดยกฎหมายที่นำมารวบรวมไว้นั้น จะได้รับการวางโครงสร้างใหม่ จัดระบบและจำแนกหมวดหมู่ของบทบัญญัติตามหัวข้อ โดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการ แต่อาจมีการแก้ไขปรับปรุงเพื่อทำกฎหมายให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล

การจัดทำประมวลกฎหมายนั้นอาจดำเนินการได้สองรูปแบบ คือ แบบแรกเป็นการจัดทำประมวลกฎหมายโดยแท้ ซึ่งเป็นการบูรณาการกฎหมายอย่างเป็นทางการ โดยมีการนำหลักกฎหมายและทฤษฎีกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาตรวจพิจารณากฎหมายทั้งหมด เมื่อได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้ว ประมวลกฎหมายที่จัดทำขึ้นใหม่จะได้รับการประกาศใช้แทนบทบัญญัติที่นำมารวบรวมไว้ และส่วนรูปแบบที่สอง คือ ประมวลกฎหมายแบบรวมกฎหมาย สามารถจำแนกเป็นการรวบรวมตัวบทกฎหมายในเรื่องเดียวกัน ด้วยวิธีการรวมกฎหมายหลายฉบับเข้าไว้ด้วยกัน แล้วจัดหมวดหมู่บทบัญญัติในส่วนต่าง ๆ โดยจัดโครงสร้างใหม่ให้เป็นระบบ (Compilation) ซึ่งเป็นการรวมกฎหมายหลายฉบับเข้าด้วยกันและตราขึ้นใหม่ (Consolidation) ร่วมกับการแก้ไขเพื่อทำกฎหมายขึ้นใหม่ (Restatement) จึงมีความคล้ายคลึงกับการจัดทำประมวลกฎหมาย (Codification) ของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งใช้วิธีการที่เรียกว่าการรวบรวมบทบัญญัติและจัดหมวดหมู่โดยไม่แก้ไขสาระสำคัญ (La Codification a Droit Constant) ทั้งนี้ จุดมุ่งหมายของการประมวลกฎหมายในรูปแบบหลัง คือ การอำนวยความสะดวกในการค้นคว้าและนำไปปฏิบัติ โดยปกติไม่มีผลเป็นการยกเลิกหรือใช้บังคับแทนที่กฎหมายเดิม หากไม่มีการตราขึ้นเป็นกฎหมายบ้านเมือง

ประมวลกฎหมายกีฬาจึงเป็นการบูรณาการกฎหมายหลักด้านการกีฬาและบทบัญญัติเกี่ยวกับการกีฬาของกฎหมายอื่น ซึ่งโดยทั่วไปจะรวบรวมกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์รัฐบัญญัติ แต่บางฉบับได้รวบรวม

กฎหมายลำดับรองและการสั่งการของฝ่ายบริหารไว้ด้วย โดยการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาของประเทศฝรั่งเศส นั้น ไม่ได้ใช้รูปแบบประมวลกฎหมายโดยแท้ เนื่องจากต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญจำนวนมาก ใช้เวลาจัดทำอย่างยาวนานและมีกระบวนการพิจารณาที่ยุ่งยาก และการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาเป็นงานที่ต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญและอาจต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬา ดังนั้นจึงเป็นงานที่ยากและใช้เวลา แต่เป็นงานที่เป็นประโยชน์ นอกจากจะเป็นการพัฒนากฎหมายโดยการรวบรวมและจัดระบบ อีกทั้งได้พิจารณาปรับปรุงกฎหมายที่ไม่ทันต่อยุคสมัยแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมสิทธิทางการกีฬาของประชาชนโดยผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องทางกีฬา ย่อมช่วยให้เข้าถึงและใช้สิทธิทางกฎหมายได้สะดวกยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นก็มีความสะดวกในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้นด้วย โดยการนำเสนอแนวทางการจัดทำประมวลกฎหมายกีฬาประเทศไทยที่กล่าวมานั้น เป็นเพียงแนวทางเบื้องต้น ดังนี้แล้ว เห็นควรให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อยกร่างและนำเสนอประมวลกฎหมายกีฬาอย่างละเอียด เพื่อที่กฎหมายกีฬาจะได้รับการพัฒนาให้เป็นระบบ อันมีส่วนช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการปฏิรูปการกีฬาของประเทศไทยได้อีกช่องทางหนึ่ง

References

- Amson, Charles. *Droit du Sport*. Paris: Vuibert, 2009.
- Bergel, Jean Louis. "Principal Features and Methods of Codification." *Louisiana Law Review* 48, no. 5 (May 1988): 1073-1093.
- Buy, Frederic, Jean-Michel Marmayou, Didier Poracchia, and Fabrice Rizzo. *Droit du Sport*. 3rd ed. Paris: L.G.D.J., 2012.
- Chanchai Sawangsak, and Wanchai Boonbamrung. *The Codification of Foreign and Thai Law*. Bangkok: Nititham, 2000. [In Thai]
- Cheve, Laurence. *La Justice Sportive*. Paris: Lextenso, 2012.
- Frederique, Thomas. *Les Lois sur le Sport*. Paris: Centre National de la Fonction Public Territoriale, 2018.
- Gatsi, Jean. *Le Droit du Sport*. 2nd ed. Paris: Universitaires de France Press, 2000.
- Karaquillo, Jean-Pierre. *Le Droit du Sport*. 3rd ed. Paris: Dalloz, 2011.
- Lapouble, Jean-Christophe. *Droit du Sport: Edition Droit Public*. Paris: L.G.D.J., 1999.
- Legifrance. "Codes." Last modified August 13, 2020. Accessed August 29, 2020. <https://www.legifrance.gouv.fr/initRechCodeArticle.do/>
- Silva, Isabelle De. *L'Adoption du Code du Sport: Consecration Pour le Droit du Sport ?*. Paris: AJDA, 2007.
- Simon, Gerald, Cecile Chaussard, Philippe Icard, and David Jacotot. *Droit du Sport*. Paris: Themis droit PUF, 2012.